Ч. 176. Второк 23 (10) серпня 1910. Рік XX.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за вложенем оплати почт.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана 9 і в ц.к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти полїтичні.

Сесиї парляментарні. — 120 міліонів для Галичини на будову каналів. — Справи дорожнї мяса. — Цїсар Вільгельм в Познани. — Туреччина а Болгария.

Як зачувати, будуть у вересни скликані насамперед сойми краєві. Ґалицкий сойм краєвий має бути скликаний на день 20 вересня, але п. Намістник і п. Маршалок краєвий ще не висказали о сїм свого погляду і длятого речинець скликаня галицкого сойму ще не певний. Тогож самого місяця мають бути скликані і сойми других краів коронних, але будуть могли радити не довше як шість неділь. Правительство старає ся всіма силами, щоби ческий сойм двигнути до роботи і в тій цїли мають розпочати ся конференциї вже у вересни насамперед у Відни а відтак будуть в січни вести ся дальше в Празї. Можна однак припускати, що ческий сойм буде скликаний независимо від від тих конференций.

З початком жовтня будуть скликані спільнї делеґациї для залагодженя буджету на 1910 р. а з початком жовтня буде скликана рада державна.

Справа будови каналів стоїть тепер так, що такі краї як Чехія, Долішна Австрия, Морава і Шлеск не дуже обстають за будовою каналів а хотїли би лиш дістати якесь відшкодоване а правительство не хоче будувати їх на власне ризико. За те Коло польске зажадало від правительства будови каналу з Висли через Сян до Днїстра. Кошти того каналу обчислені на 377 міліонів. Правительство в виду лихих фінансів не хоче підняти ся тої будови але за то готове дати Галичинї 120 міліонів на будову під услівєм, коли би край дав прочу суму, значить ся 257 міліонів. В справі сій відбувала ся в суботу конференция членів Кола польского з президентом міністрів а вислід єї єсть поки що, як сказано повисше. Справа ся ще не порішена зовсім, бо репрезентанти Кола польского заявили, що над проєктом правительства мусять нарадити ся ще ширші круги посольскі. Однак „N. fr. Presse“ прийшла вже тепер до такого висновку з дотеперішних нарад в сій справі: Справа водних доріг — пише згадана газета — перестала вже політично єствувати, бо мир з Колом польским заведений на ново коштом державних фінансів. Більшість, якою правительство могло доси розпоряджати в радї державній, не буде вже захитана спором о канали. То єсть перше і найважнїйше приготовлене до найблизшої парляментарної сесиї. Правда, що для укріпленя тої більшости зроблено тяжку фінансову жертву... Впрочім — додає згадана ґазета — то ще далека дорога від нинїшних конференций правительства і Кола польского до вибудованя внутрішно-галицкого каналу від Висли до Днїстра, о котрого безусловній конечности ще дуже сумнївають ся.

В справі дорожнї мяса у Відни ухвалено на послїдній радї міністрів поробити що слїдує: улекшити довіз різаної худоби з Румунії а пізнїйше також і з Сербії; завести переговори з угорским правительством в справі допущеня довозу мяса із Сербії ще перед ратифікацією договору. Дальше буде дозволений довіз живої худоби і безрог непідозріного походженя з Італії, Голяндії і Франциї. В міру можности буде підпирати ся довіз худоби і мяса з Босни і Герцеґовини. Справу довозу мяса з Арґентини будуть розслїджувати в скорійшим як доси темпі. Громаду міста Відня завізвуть, щоби перевела децентралїзацию торгу мяса і худоби в цїли збільшеня скількости

КОНТРАБАС

(З російского — Антона Чехова).

Музикант Смичков ішов з міста до маєтности князя Бібулова, де з приводу заручин мав відбути ся вечер з музикою і танцями. На єго плечах спочивав великий контрабас в шкірянім футералї. Ішов Смичков берегом ріки, що котила свої холодні води вправдї не величаво, але зате дуже поетично.

Чи не скупати-б ся — подумав він.

Не довго думаючи, він скинув із себе одїж і занурив своє тїло в холодні струї. Вечер був прегарний. Поетична душа Смичкова стала настроювати ся відповідно до гармонії окруженя. Але яке солодке почуванє обхопило єго душу, коли він, відпливши зі сто кроків на бік, побачив хорошу дївчину, що сидїла на крутім березї і ловила вудкою рибу. Він притаїв віддих і завмер від напливу ріжнородних почувань: спомини дїточого віку, туга за минулим, прокидаюча ся любов... Боже, атже він думав, що він не годен вже любити! По тім, як він стратив віру в людство (єго улюблена жінка утїкла з єго приятелем, фаґотистом Собакиним), груди єго наповнила ся почуванєм порожнечі і він став ненавидїти людий.

Що се таке жите? — він нераз завдавав собі то питанє. Пощо ми жиємо? Жите се казка, мрія...

Але стоячи перед сплячою красавицею (не трудно було замітити, що она спала), він знову, всупереч своїй волі, почув у груди що подібне до любови. Довго він стояв перед нею, пожираючи єї очима...

Але досить — подумав він, глубоко зітхнувши. — Прощай, чудова появо! Менї вже пора іти на баль до ясневельможного пана...

І ще раз глянувши на красавицю, хотїв вже плисти назад, коли в єго голові мелькнула неаби-яка гадка.

Треба лишити їй від себе памятку! — подумав він. — Причіплю їй щось до вудки. Се буде „несподїванка від незнакомого“.

Смичков тихо підплив до берега, нарвав велику китицю пільних і водних цьвітів і звязавши єї стеблом, причепив до вудки.

Китиця пішла на дно і потягнула за собою поплавець.

Підпливши до берега, Смичков був пораженний: він не побачив своєї одежи. Єї украли... Незвістні злодії, коли він любував ся красавицею, забрали єї, крім контрабаса і цилїндра.

— Прокляте! — кликнув Смичков. — О люди, гадюча породо! Не так журить мене лишенє одежи (бо одїж тлїнна), як думка, що буду приневолений іти нагий і тим провинити ся против публичної моральности.

Він сїв на футерал з контрабасом і став шукати виходу із свого страшного положеня.

Ченже не піду голий до князя Бібулова! — думав він. — Там будуть дами! В додатку злодії разом зі штанами украли каліфонію!

Він думав довго, важко, аж голова єго розболїла.

Ба, — рішив він вкінци. — Недалеко від берега в корчах є міст... Доки не настане темнота, я можу пересидїти під тим мостом, а вечером, серед темноти дістану ся до першої хати...

Лишившись при тій думці, Смичков надїв цилїндер, закинув на плечі контрабас і поплив ся до корчів. Голий, з музичним інструментом на плечах, пригадував якогось стариного, мітичного півбожка.

Тепер, коли наш герой сидить під мостом і потонув в журливих думках, лишім єго на якийсь час і вернїм ся до дївчини, що ловила рибу. Що стало ся з нею? Красавиця, прокинувшись зі сну і не побачивши на водї поплавця, сїпнула за волосїнь. Волосїнь натягнула ся, але гачок і поплавець не показали ся з води. Китиця Смичкова очевидячки розмокла в водї і зробила ся тяжка.

Або велика риба зловила ся — подумала дївчина — або вудка зачепилась.

Посїпавши ще трохи за волосїнь, дївчина рішила, що гачок зачепив ся. Якаж шкода — подумала она. — А вечером риба так гарно клює! Що робити?

І не довго думаючи, ексцентрична дївчина скинула із себе легоньку одїж і занурила прекрасне тїло в струї по самі мармурові плечі. Не легко було відчепити гачок від китиці, в котрій замотала ся волосїнь, але терпеливість і труд побідили. За якої чверть години дївчина, втішена і щаслива, виходила з води, держачи в руці гачок.

Але лиха судьба стерегла єї. Злодії, що

мяса в поодиноких частях міста. Наконець ухвалила рада міністрів випустити з круга своїх нарад справу заказу вивозу худоби а то зі взглядів правної, господарскої і політичної натури.

Цісар Вільгельм з женою, наслідником престола і канцлером та многими достойниками приїхав в суботу до Познаня на посьвячене нововибудованого цісарского замку. На промову старшого бурмістра Вільмса, котрий вручив цісареви чашу яко почетний дарунок, відповів цісар: Тїшимо ся, що ласка Божа дозволила нам війти нинї в мури того міста і до замку, збудованого рукою мистця. Тїшимо ся, що можемо замешкати в наймолодшім із столичних міст, до ряду котрих тим самим підношу Познань. Нехай горожани Познаня на вид того могутного замку будуть завсїгди сьвідомі опіки монаршої, якої я і мої наслїдники будемо завсїгди уділяти честним трудам. Нехай нова столиця зі своїми сестрицями в краю буде і позістане завсїгди опорою нїмецкої культури і нїмецких обичаїв. — При вході до замку вручив тайний радник Швехтен цісареви золоті ключі а відтак слїдувало оглядане замку.

Підчас пира на замку виголосив цісар Вільгельм тоаст, в котрім сказав, що замок той має бути знаком, як він, цісар займає ся тою красною нїмецкою провінциєю, котра під его панованем дійшла до так великого розцьвіту.

Як доносить „Танін“, покінчено вже переговори в справі повороту болгарских втікачів до Македонії. Поворот буде дозволений під услівєм, що они видадуть оружиє, а турецке посольство дасть їм забезпечене, що їх нїхто не буде переслїдувати ізза того, що они повтікали. Болгарске правительство предложить турецкому посольству лїсту втікачів і заручить за то, що в лїсті тій нема бувших членів дружин.

Новинки.

Львів, дня 22-го серпня 1910.

— **Іменованя.** Президия краєвої дирекциї скарбу іменувала офіцияла податкового, Петра Фітовского, управителем податковим в IX кл. ранги а асистента податкового Йосифа Довбецкого офіциялом податковим в X кл. ранги.

— **Нова складниця почтова.** З днем 1 вересня заводить ся в Княждворі печенїжинського повіта складницю почтову зі звичайним кругом дїланя. Складниця ся буде сполучена з урядом почтовим в Коломиї 1 за помочию тижднево 6-разового пішого післаня.

— **Репертуар руско-народного театру** в Підволочисках, під дирекциєю Йос. Стадника. Саля „Сокола“. Початок о 8 годині вечером. — Білєти продає раньше реставрация на зелїзничім двірци, а від 6 години вечером каса театру.

Ві второк, дня 23 с. м. „Madame Buterfly“, опера в 3 діях Пуччінія.

В четвер, дня 25 с. м. „Вій“, фантастична оперета в 4 діях по М. Гоголю, написав М. Кропивницкий.

— **З Яворова.** В школї СС. Василиянок в Яворові зачне ся новий шкільний рік дня 5 вересня богослуженем, на котрім мають явити ся всї ученицї. Вступні іспити до учит. семинариї і школи видїлової розпічнуть ся того-ж дня. — Дирекция школи СС. Василиянок.

— **Вписи** до Висшого Музичного Тов. ім. Миколи Лисенка у Львові розпочинають ся з днем 1 вересня від год. 11—12 рано і від 4—6 попол. в льокали Товариства, ринок 24 I п. (над книгарнею Зейфарта). На разі уділяють фахові іспитовані сили учительскі науки гри на фортепяні, скрипцї, сольового сьпіву, теориї і гармовиї, а в міру зголошень і в инших предметах. Наука розпічне ся дня 4 вересня. Близших інформаций уділяє вже тепер голова Товариства проф. Володимир Шухевич, Львів, Собієчина 7.

— **До ґімназияльної Бурси в Яворові** удержувиної філїєю тов. „Просьвіта“, приймає ся 2 і 3 вересня в ґімназияльнім будинку. Кождий хлопець має привезти з собою сїнник, простирала, подушку і коц або ковдру. Оплату за цїлковите удержане, за нагляд і інвентар означить ся при умові. — Заряд Бурси.

— **Крадіж на почтї.** З Рави Рускої доносять: Офіциянт почтовий Володислав Брик, спроневіривши на 20.000 К листи грошеві втік і щез без слїду. Дирекция почт розвела енерґічні доходженя і зарядила розписане стежних листів. За зловлене дефравданта визначено 500 К нагороди.

— **Холера.** Від часу вибуху холери в Росиї занедужало в цїлій державі 112.985 осіб, а померло 50.287. В полудневій Італиї вибухла також холера. Віденьска Presse доносить з Триесту, що в наслїдок вибуху холери в полудневій Італиї правительство поробило енерґічні зарядженя в цїли недопущеня звідтам холери до Австриї. Зарядженя ті тим потрібнїйші, що межи Барі а Триестом есть дуже оживлена комунікация. Аґенция Стефа-

---

вкрали одїж Смичкова, вхопили і єї плате, оставивши їй лише пушку з черваками.

Щож менї тепер робити? — заплакала она. — Не вже іти в такім видї? Нї, нїколи! Лїпше вмерти. — Я підожду, аж потемніє; тодї в темноті я дійду до тїтки Агафії і пішлю єї до дому за платєм... А тимчасом я сховаю ся під міст.

І дївчина, вибираючи високу траву і схиляючись, побігла до моста. Влазячи під міст, побачила там нагого чоловіка з музикальною гривою та оброслою грудию, скрикнула лише і зімлїла.

Смичков також налякав ся. Спершу він приняв дївчину за русалку.

Чи не річна сирена, що прийшла спокусити мене? — подумав він і сей здогад дуже підлестив єму, бо він був високої думки про свою поверховність. — Колиж она не сирена, а чоловік, то як пояснити єї дивний вид? Чого она тут, під мостом? І що з нею?

Поки він рішав ті питаня, красавиця приходила до себе.

— Не убивайте мене! — прошептала она. — Я княжна Бібулова. Благаю вас! Вам дадуть богато гроший! Тепер я відчіпала в водї гачок і якісь злодії вкрали мою одїж, черевики і всьо!

— Пані! — сказав Смичков благаючим голосом. — І менї також украли мою одїж. В додатку они разом зі штанами забрали і находячу ся в них каліфонїю!

Всї, що грають на контрабасах і тромбонах, звичайно небистроумні, але Смичков був милим виїмком.

— Пані! — сказав він за хвилю. — Вас, як бачу, клопоче мій вид. Але самі признасте, що менї годї вийти звідси з тої причини, що й вам. Я от що придумав: чи не схотїли би ви положити ся у футералї мого контрабаса і накрити ся накривкою? То сховає вас передо мною.

Сказавши се, Смичков видобув з футерала бас. Хвильку здавало ся єму, що він, відступаючи футерал, профанує сьвяту штуку, але ваганє тревало не довго. Красавиця лягла у футерал, він затягнув ремені, і став тїшити ся, що природа надїлила єго таким умом.

— Тепер, пані, ви мене не видите — сказав. — Лежіть тут і будьте спокійні. Як потемніє, я віднесу вас до дому ваших родичів. За контрабасом я можу прийти сюди пізнїйше.

Як настала ніч, Смичков закинув на плечі футерал з красавицею і поплів ся до палати Бібулова. Плян єго був такий: наперед він дійде до першої хати і позичить собі одїня, а потім піде дальше.

Нема лиха без добра — думав він, збиваючи порох босими ногами і згинаючись під тягаром. — За ту поміч княжній Бібулов певно нагородить мене щедро.

— Пані, добре вам? — питав він тоном ґалянтного кавалера, що запрошує до кадриля. — Прошу не церемонити ся, розгостїть ся в моїм футералї як у себе дома!

Нараз ґалянтному Смичкову здавало ся, що поперед него, окутані темнотою, ідуть дві людскі фіґури. Придивившись лїпше, він переконав ся, що се не обман очий: фіґури справдї ішли і навіть несли в руках якісь клунки...

Чи не злодії? — мелькнуло єму в голові. — Несуть щось! Мабуть нашу одїж!

Смичков положив при дорозї футерал і пігнав за фіґурами.

— Стій! — закричав він. — Стій! Ловія іх!

Фіґури оглянулись і побачивши погоню, стали втїкати. Княжна ще довго чула вскорі кроки і крики: стій! Вкінци всьо замовкло.

Смичков запалив ся погонею і красавици прийшлось би мабуть ще довго полежати в поли коло дороги, якби не щасливий припадок. Стало ся, що в ту пору тою самою дорогою ішли до князя Бібулова товариші Смичкова, флєтист Жучков і клярнетист Розмахайкин. Спотикнувшись о футерал, оба они здивовано переглянулись і розвели руками.

— Контрабас — сказав Жучков. — Ба, се контрабас нашого Смичкова! Але як він сюди попав?

— Мабуть щось стало ся зі Смичковом — рішив Розмахайкин. Або він напив ся або єго ограбили... В кождім разі лишати тут контрабас не можна. Возьмім єго зі собою.

Жучков закинув собі на плечі футерал і і музиканти пішли дальше.

— Чорт знає, яке тяжке! — бурмотів цїлу дорогу флєтист. — Нї за що в сьвітї не згодив би ся грати на такім ідолищи... Ух!

Прийшовши до палати князя Бібулова, музиканти положили футерал на місци призначенім для орхестри і пішли до буфету.

В тім часї в палатї уже засьвічували сьвітла. Жених, надворний радник Лакеїч, гарний і симпатичний чоловік, стояв посеред салї і заложивши руки в кишенї, розмавляв з ґрафом Шкаликовом. Говорили про музику.

— Я був — говорив Лакеїч — познакомив ся в Неаполи з одним скрипаком, що творив буквально чудеса. Ви не повірите! На контрабасї... на звичайнім контрабасї виводив такі трелї, що просто страшно. Вальси Штравса грав!

— Не може бути... — каже ґраф.

— Слово чести! Навіть рапсодию Лїста виконував. Я мешкав з ним в однії комнатї в готелю і навіть вивчив ся у него грати на контрабасї одну рапсодию Лїста.

— Рапсодию Лїста... Гм! Ви жартуєте!

— Не вірите? — засьміяв ся Лакеїч. — Отже я вам зараз покажу! Ходім до орхестри!

Жених і ґраф подали ся до орхестри. Підійшовши до контрабаса, они стали скоро розвязувати ремені і — о, диво!

Читач може собі уявити несподїваний конець музичного спору, отже вернім ся тепер до Смичкова... Бідний музикант, не дігнавши злодіїв і вернувши ся на місце, де лишив футерал, не застав дорогоцїнного тягару. Блукаючи в здогадах, він кілька разів перейшов взад і вперед по дорозї і не знайшовши футерала, рішив, що він попав не на ту дорогу...

— То страшно! — думав він, ловлячи себе за волосє. Она згине у футералї! Я убийник!

До самої півночи Смичков ходив по дорогах і шукав футерала, а вкінци вибивши ся із сил, вернув ся під міст.

— Пошукаю досьвіта — рішив він.

Але й рано він не міг знайти футерала і рішив ся підождати під мостом до ночи...

— Я найду єї! — бурмотів він, скидаючи циліндер і сїпаючи себе за волосє. — Хочби рік шукати, а знайду єї!

— — — — — — — — —

І тепер ще селяни, котрі живуть в описаних сторонах, оповідають, що ночами коло моста можна видїти якогось голого чоловіка, оброслого волосєм і в циліндрі. Від часу до часу спід моста чути хрипіт контрабаса.

ні доносить в сій справі, що в провінциях Барі і Фоджжа відносини що до стану здоровля не змінили ся; лиш в Трані занедужало 19 осіб. Нема обави щоби хороба ширила ся дальше.

— **Страшною смертию** згинула Іванна Журовска 18-лїтна панночка, учениця III року учительскої семінариї в Перемишли. Будучи на вакациях у своїх родичів в Поликивнях під Ярославом стала ся жертвою нещасливої пригоди, викликаної очевидно нерозвагою чи еї самої, чи може когось другого. Минулої пятниці гойдала ся і коли гойданка підняла ся дуже високо, кільце, що держало шнур з лавочкою вискочило з гака, а нещаслива дівчина впала на зелїзні штахети і формально набила ся на них та покалїчила ся в так страшний спосіб, що по 3 днях страшних мук померла.

— **Знов дві жертви карколомного шпорту.** З Закопаного доносять, що в Татрах погибло знов двох молодих людий. Провідник Йосиф Бржеґа дав знати в суботу по полудни на стацию ратункову коло Морского Ока, що на дорозі з гори званої Риси лежать два трупи. Член поготівля ратункової Беднарский пустив ся зараз з провідником і ще другими людьми на означене місце і знайшов тут в жолобі під згаданою горою нещасливих туристів. Тїла їх були вже студені а голови так порозбивані, що мозок з них витік і сплинув кровавою струєю ще на 10 метрів понизше по скалї. Були то два чеські студенти. Один з них називав ся Альойзий Кралїк, студент інжинириї в Празї, родом з Бронева а другий Властіміл Воначек, правник, родом з Будїєвиць. Оба вертали в суботу рано з Попрадского озера і опираючись на тонких ліскаx, спускали ся жолобом по снїгу з Рисів. В дорозї ліски їм поломили ся і они зачали спадати в долину з висоти майже 400 метрів а відбиваючись об скали, порозбивали собі голови і покалїчили ся на цілім тїлї. — Вчера в неділю рано мали тїла обох нещасливих туристів принести до Закопаного.

— **Знов один шпигун.** З Борщович доносять, що тамошна жандармерия арештувала якогось Йосифа Поховского, писаря двірского в Каменополи, котрий від довшого часу займав ся шпигуньством в користь Росиї. Поховский, мужчина літ 37, єсть чоловіком елеґантним, ебразованим, скінчив мабуть якусь висшу рільничу школу і говорить кількома мовами. Арештований походить з Познаньщини і був мабуть навіть пруским офіцером від драґонів. З Познаня приїхав до Кракова а відтак прибув до Львова і остаточно дістав посаду писаря в дворі Каменополи з платнею 30 кор. місячно а в послїдних часах старав ся о концесию на бюро посередництва працї в Перемишли. Мимо так малої платні Поховский жив як великий пан і тим звернув на себе увагу жандармериї, котра зачала за ним слідити. Дальші доходженя навели на здогад, що Поховский займає ся шпигуньством. Він виїзджав часто до Росиї, в послїдних часах був кілька разів в Киеві, звідки одержував богато листів і грошеві посильки адресовані до села Ярус коло Борщович. Вислїд доходжень спричинив арештоване Поховского дня 16 с. м. а знайдені при ревізиї компромітуючі его кореспонденциї і шкіци потвердили підозріне жандармериї. Показало ся, що Поховский робив знимки теренів з околиць Львова і шляху повобудуючої ся зелїзниці Львів-Камінка Струмилова. Поховского відставила жандармерия до вязниці суду карного у Львові. При індаґациї подав Поховский, що єсть сином властителя більшої посїлости в Познаньщинї, що его удержує тета, котра мешкає в Киеві, то знов крутив, що має гроші зароблені на всїляких посадах, але не годен був виснити свого побуту в Галичинї і средств свого удержаня. Приперти признав остаточно, що був пруским офіцером від драґонів, але его здеґрадували і длятого старав ся він осісти в Галичинї і пізнати тут відносини господарскі.

Телеґрами.

Цетинє 22 серпня. Болгарский король Фердинанд прибув вчера перед полуднем разом з наслідником престола до Бару (Антівари). Там повитав его кн. Данило. Войско віддало королеви честь а публика зробила ему овацию.

Софія 22 серпня. Турецке правительство повідомило болгарске правительство, що переведе строге слїдство в справі насильств доконаних підчас роззброюваня повстанців і покарає виноватих.

Бїлград 22 серпня. Устроєно тут жалібну маніфестацию в честь убитого скритоубийчо воєводи Соколовича. В маніфестациї взяли участь всїлякі стоваришеня і товпи публики. Виголошувано острі бесїди, в котрих представлено положенє Сербів в Македониї, яко дуже трудне та присягану відомщенє воєводи.

Новий Орлєан 22 серпня. Після телеґрамів з Блюфільд приклонника Мадрізи і Естради мали погодити ся що до условий мира.

Константинополь 22 серпня. На оногдашний крок грецкого посла відповіло міністерство справ заграничних, що Порта робить все, щоби до бойкоту не допустити.

Ню-Йорк 22 серпня. З Блюфільде (портове місто в Нікараґві) доносять, що Естрада заняв місто Ґранаду.

Надіслане.

Рух поїздів зелїзничих

обовязуючий з днем 1 мая 1910 р. після часу середно-европейского.

ЗАМІТКА. Поїзди поспішні визначені грубим друком. Нічні години від **6·00** вечером до **5·59** рано суть означені підчеркненем чисел мінутових.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова: **2·30**, **8·55**, **1·15**, **1·30**, **8·40**, 7·27 10·10, 5·45, 10·05.
З Підволочиск: 7·20, 12·00, **2·15**, 5·40, 10·30.
З Черновець: **12·20**, 5·45*), 8·05, 10·21**, **2·05** 5·53, **6·35**, 9·50.
*) Із Станиславова. **) З Коломиї.
Зі Стрия: 7·28, 11·45, 4·25, 7·41, 10·19*), 11·02
*) Від 19/6 до 11/9 в неділї і р. сьвята.
З Самбора: 8·00, 9·58, 2·00, 9·00.
З Сокаля: 7·32, 1·20, 8·00.
З Яворова: 8·15, 5·00.
З Підгаєць: 11·15, 9·58.

На Підзамче:

З Підволочиск: 7·01, 11·40, **2·00**, 5·17, 10·13.
З Підгаєць: 10·54, 9.44.
З Винник: 6·29, 7·26, 11·55*).
*) Лиш в середу і суботу.

На Личаків:

З Підгаєць: 10·36, 9·27.
З Винник: 7·08, 6·11, 11·38*).
*) Лиш в середу і суботу.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: **12·45**, 3·55, 6·04, **8·25**, 8·40, **2·45**. **3·15**. **6·55**, 7·45, 11·15.
До Підволочиск: 6·20, 10·40, **2·16**, 8·10, 11·10, 11·32.
До Черновець: **2·50**, 6·10, **9·10**, 9·35, **2·23**, 10·36, 2·52*), 5·59**).
*) До Станиславова. **) До Коломиї.
До Стрия: 7·30, 10·15, 6·50, 11·25, 1·45.
До Самбора: 6·00, 9·05, 3·40, 10·40.
До Сокаля: 7·34, 2·30, 7·10, 11·35*).
*) До Рави рускої лиш в неділї.
До Яворова: 8·20, 6·30.
До Підгаєць: 5·58, 6·16.

З Підзамча:

До Підволочиск: 6·35, 11·00, **2·31**, 8·33, 11·32
До Підгаєць: 6·12, 6·30.
До Винник: 1·30, 10·30*).
*) Лиш в середу і суботу.

З Личакова:

До Підгаєць: 6·31, 6·50.
До Винник: 1·49, 10·54*).
*) Лиш в середу і суботу.

За редакцию відповідає **Адам Креховецкий**.

З друкарні В. Лозиньского під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).